

Η Θραύση των αιωνίων πυλών

/ Γνώμες

Ο θάνατος του Χριστού δεν ήταν κάποιο απρόβλεπτο ατύχημα, ένα ανεπιθύμητο συμβάν, που άλλαξε αναπάντεχα τη ζωή του. Δεν πέθανε στον σταυρό, επειδή έπεσε ανίσχυρος τάχα στα χέρια των διωκτών του. Αντιθέτως, ο θάνατός του ήταν το μυστικό σχέδιό του, που το έκανε φανερό μόνο στους μαθητές του τις τελευταίες μέρες, ενώ πριν το προέλεγε συνεσκιασμένα μόνο στα πλήθη.

• *Του π. Δημητρίου Μπόκου*

Γι' αυτό και τη στιγμή ακριβώς που Εκείνος ήθελε, όταν τα πάντα είχαν ήδη εξελιχθεί κατά το σχέδιό του, όταν κατά την αλάνθαστη κρίση του είχε επιτελέσει τα πάντα όπως έπρεπε να επιτελεσθούν, όταν ο Γολγοθάς τραντάχτηκε από τη φοβερή του κραυγή «τετέλεσται», τότε και μόνο πρόσταξε τον θάνατο σαν υπηρέτη του να έρθει.

Άφησε την ψυχή του να φύγει από το σώμα του με δική του εξουσία, χωρίς να τον εκβιάσει κανένας. Παρέδωσε το πνεύμα του στον Πατέρα του, όταν ο ίδιος το

θέλησε.

Πέθανε για να κατεβεί αυτοπροσώπως στο βασίλειο του θανάτου. Και κατέβηκε σ' αυτό ισχυρός, εξουσιαστής, όχι αιχμάλωτος του θανάτου. Κατέβηκε ως φοβερός πολεμιστής, για να τον συντρίψει μέσα στο ίδιο το άντρο του. Και τον συνέτριψε, «θανάτω θάνατον πατήσας»(Κυριακή του Πάσχα).

Ο θάνατος ήταν το ισχυρό κάστρο του διαβόλου. Ο τάφος της ζωής. Η βαριά του καστρόπορτα φυλάκιζε τη ζωή. Όμως οι κλειστές πόρτες δεν είναι ποτέ εμπόδιο για τον Χριστό. Κατέρχεται «εν τοις κατωτάτοις της γης» και «εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι υψηλώ», με δύναμη δηλαδή ανυπέβλητη, συντρίβει «μοχλούς αιωνίους», που κρατούσαν «πεπεδημένους», δεσμίους και φυλακισμένους τους ανθρώπους. Μπροστά του άνοιξαν μόνες τους από τον φόβο τους οι πύλες του θανάτου. Οι πυλωροί του άδη, οι θυρωροί δαίμονες, βλέποντάς τον, τρομοκρατήθηκαν. «Πύλας γαρ χαλκάς συνέτριψας και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας», ψάλλουμε στον Χριστό.

Διηγείται η πολύτεκνη πρεσβυτέρα Όλγα, κόρη πολύτεκνης ιερατικής οικογένειας στην περιοχή της Παναγίας του Καζάν.

Είχα 10 αδέρφια και όλοι βοηθούσαμε στην εκκλησία. Τα αγόρια στο ιερό και τα κορίτσια ψέλναμε υπό την καθοδήγηση της μητέρας μου. Το Πάσχα ήταν πάντα συνδεδεμένο με το θαύμα.

Μια φορά, ανήμερα του Πάσχα, συνέβη κάτι που μου άφησε ανεξίτηλη εντύπωση και το διατήρησα στη μνήμη μου για το υπόλοιπο της ζωής μου. Μετά την πασχαλινή Λειτουργία τα αδέρφια μου κι εγώ, κουρασμένοι και μισοκοιμισμένοι, γυρίζαμε σπίτι. Μόλις είχε αρχίσει να ξημερώνει και έκανε αρκετό κρύο. Ήθελα να βρεθώ στο σπίτι το γρηγορότερο, για να ξεκινήσω το πολυαναμενόμενο γιορταστικό γεύμα.

Για κάποιο λόγο όμως η εξώπορτά μας δεν άνοιγε. Όσο κι αν προσπαθήσαμε, η κλειδαριά δεν γύριζε. Έπρεπε να περιμένουμε μέχρι ο μπαμπάς μου να τελειώσει στην εκκλησία και να έλθει να μας βοηθήσει. Αλλά ούτε ο μπαμπάς μου μπόρεσε να ανοίξει την πόρτα. Μετά από πολλές ατελέσφορες προσπάθειες δεν μας έμενε, παρά να τη σπάσουμε.

Όμως ο μπαμπάς διάβασε μια προσευχή, σταύρωσε την κλειδαριά, γύρισε το κλειδί ... και η πόρτα άνοιξε! Εκείνο το Πάσχα συνειδητοποίησα τη δύναμη της προσευχής, της πίστης, του Χριστού (από το διαδίκτυο).

Όντως!

Καμμιά κλειστή πόρτα δεν είναι πρόβλημα για τον Χριστό. Και κυρίως η καστρόπορτα του θανάτου που φυλακίζει τη ζωή.

Ο Χριστός, όντας Ζωή και Ανάσταση, τη συντρίβει, μας λυτρώνει από τον δυνάστη θάνατο, μας καλεί να εισέλθουμε στην αιώνια χαρά του Κυρίου μας.